

Джерело: [BBC Україна](#) . Рецензія професора Києво-Могилянської академії, члена журі конкурсу "Книга року BBC - 2013".

[Любка Дереш. "Остання любов Асури Махараджа"](#) . Київ, Нора-Друк, 2013.

Дія роману Любка Дереша відбувається то в "пекельних" (автор послідовно наполягає на толерантній і політкоректній назві "лівообертальних" – на відміну від "правообертальних") світах, то в цілком (чи принаймні більш-менш) реальному й пізнаваному, мабуть же, "правообертальному", Нью-Йорку, то у райських високостях, де головний герой потрапляє на аудієнцію чи не з самим Всевишнім.

Мандри світами, планетами, галактиками, всіма колами пекла для могутніх і премудрих демонів з Патали не проблема, вони люблять і вміють насолоджуватися життям. Окрім демонів, серед персонажів зустрінемо і нагів, і богів, і навіть людей. Проте людей незвичайних, вони здебільшого наділені то даром яснобачення, то пам'яттю про свої попередні життя, то ще якимись дивовижними властивостями, не притаманними, думаю, більшості потенційних читачів Любка Дереша.

Молодий, добре вихований і чудово освічений демон Асура Махарадж походить зі шляхетного роду. Як водиться, він по вуха закохується у земну дівчину, до того ж, знов-таки, як водиться, екзотичну: цього разу йому трапилася сліпа українка Даша, що мешкає в Нью-Йорку.

Посібник з пошуку істини: рецензія на книгу Любка Дереша

Написав Віра Агеєва

Четвер, 31 жовтня 2013, 10:00

Далі сюжет можна й не пояснювати, бо кожен шанувальник такого кшталту літератури без зусиль домислить, що любов, зрозуміло, очистить демонську душу, принесе просвітлення, а невдовзі неодмінно з'явиться щасливий шанс урятувати приречену планету Землю і в фіналі знайти своє загублене було на якийсь час кохання.

Варто для потужнішого виховного впливу на читачів додати, що благородний Асура Махарадж не лише сам навернувся до світла, але й добре впливає на свого таки розбещеного кузена, котрий починає читати спасенні книжки і дедалі частіше прилітати в гості на Землю. Та що там – навіть злісний суддя з Патали раз у раз зустрічається з дисидентом (чи політемігрантом?) Махараджею, схоже, заздрячи, як добре у того склалося життя.

Я не випадково акцентую виховний вплив. Складається враження, що спонукою для появи цієї книжки було бажання розтлумачити заблуканим і темним, звідки чекати месії чи де шукати істину... Зізнаюсь - я послідовна прихильниця ще колись Лесею Українкою ствердженої максими, що "життя не пекло, люди не прокляті" і "радощі не гріх, а Божий дар". І книжки для мене – джерело насолоди, а не навчальні посібники з пошуку остаточної істини. Письменник, який хоче повчати, мусить чесно визнати себе проповідником і не називати написане романом. Але свої уявлення про романний жанр не нав'язую всім без винятку.

"Остання любов..." для тих, кому бракує остаточної істини й хоча б доривчих знань про різні містичні концепції. А демон усе ж якийсь надто правильний і нудний. Може, йому попросту бракує почуття гумору.